

— Синко, синко, де се дѣна, — охкаше баба.

— Ауууу! — Наближаваха и виеха вълцитѣ.

Ние и четирмата неудържимо треперѣхме.

— Ено, деца, мамо! — Азъ пристигнахъ, — провикна се тате! — Много ли се бавихъ, а?

— Ние открихме една край на чергата и го видѣхме натоваренъ съ голѣмъ нарамъ суха джбова шума и тънки сухи клечици.

Колко много се израдвахме! Сѣкирата въ ржцетѣ му лъщѣше срѣдъ нощния мракъ. Да знаехме на утрото, що ни чака, да знаехме, че на следната нощъ тате вече нѣма да го има . . . Добре, че бждащето е скрито отъ очитѣ ни.

— Вълци, Коле! — рече му мама, — ще изгинемъ.

— Не се бойте! Сега ще запалятъ огънь. Тѣ нѣма да смѣятъ да ни нападнатъ. Огъня ги плаши.

Срѣдъ снѣговетѣ

Тозъ мигъ извади тате огниво, кремъкъ и кжсче праханъ. Щракна и прахана се запали. Подпѣхна подпалката